

Пролог

На Десні

Глибока ніч, та через повний місяць і зоряне небо дуже ясно. Спекотний день перейшов у задушливий вечір, а потому — в таку ж безвітряну ніч. На безлюдному березі річки, біля самої води, на піску просто в одягу лежать молодий чоловік і дівчина.

— У дитинстві я мріяв стати чарівником, щоб допомагати людям втілювати їхні мрії в життя, — каже молодик, повернувши голову до дівчини і не зводячи з неї сумних очей.

З якоюсь тугою та надією дівчина дивиться вгору, на зоряне небо:

— Наче Гаррі Поттер?

Розмовляючи, вона продовжує пильно дивитися на небо, наче боїться прогаяти послану звідти якусь звістку.

— Моє дитинство минуло раніше, ніж вийшов перший роман про цього хлопчика-чарівника, — трохи нервово відповів він. — А ти ті книги читала?

— Ні. Але не тому, що не хотіла чи була достатньо дорослою. Відкладала на той час, коли в мене будуть діти, щоб разом з ними прочитати ці чудесні магичні історії. Та вже не прочитаю...

— Якби в тебе з'явилася можливість попросити чарівника виконати твоє бажання, що б ти попросила?

— Ще підлітком, коли дізналася, що смерті не минути, я почала захоплюватися книжками, де персонажі отримували вічне життя. — Вона сумно всміхнулася. — Тому я,

звісно, попросила би вічне життя і молодість! Бо якщо не буде молодості, то навіщо треба вічне життя?

Раптом її обличчя скривилося, і тіло почало тремтіти, наче вона несподівано дуже змерзла. Молодик обійняв її, немов збираючись відігріти її теплом свого тіла.

— Дія ліків закінчується, — через силу вимовила вона. — Час! Поки я можу хоч так триматися.

— Може, повернемося? За годину вже будемо в тебе вдома, а там...

— Ні! — цокаючи зубами, відповіла вона. — Роби, як ми домовилися, — ти обіцяв!

Молодик тяжко зітхнув, піднявся і взяв дівчину на руки. Вона була надзвичайно легкою, тяжка хвороба забрала в неї всі сили, що вона мала, і все, до чого прагнула, проте так і не отримала. Одягнутим він почав входити у воду. Тіло дівчини затремтіло ще більше, хоча вода поки не торкнулася її.

— Повертаймося! — хрипко сказав він і зробив крок назад.

— Ти мені обіцяв! — знову нагадала вона. — Якщо повернешся, то я зненавиджу тебе! *Tu m'as promis!*¹ Я не хочу, щоб *Tu es foutu!*²

— Так. Я обіцяв, — глухо промовив молодик і знову пішов вперед.

Вода торкнулася її тіла і наче цим заспокоїла. Вона стала менш тремтіти і не так важко дихати.

— Стій! — наказала вона.

— Повертаємося? — з надією запитав він.

— Дякую тобі за цей чудовий вечір і ніч! Я кохаю тебе! Йди, не зупиняйся!

¹ Ти обіцяв (фр.) — слова з пісні «*Tu es foutu*» французької співачки Інґрід. (Тут і далі прим. авт.)

² Ти облажався (фр.)

— Я теж тебе дуже кохаю! — сказав молодик і рушив далі. Вода піднімалася все вище, він дивився їй в обличчя і бачив, як поступово її захлеснуло з головою. Вона стиснула рота, хоча могла підняти голову і ковтнути повітря. Замість цього вона відкрила рот, видихнула повітря, і вода ринулася їй в легені. Її тіло почало борсатися, трястися від кашлю і судом, та без сторонньої допомоги вона не могла виштовхнути з легень воду. Хоча це продовжувалося кілька хвилин, для нього вони здалися вічністю. Нарешті вона застигла з широко розплюшеними очима. Весь цей час він дивився на неї, не відводячи очей.

«Що я наробив!» — блискавкою промайнула в його голові думка. Він швидко повернувся на берег і спробував вичавити з дівчини трекляту воду, повернути до життя. Та даремно. Вона була мертвою. Йому довелося повернутися до плану, задуманого нею. Він роздягнув її, витер рушником тіло і знову одягнув, але в сухе — домашню піжаму. Затим переніс її до моторного човна, на якому вони приїхали в це чудове місце, пам'ятне для них обох. Їй так подобалася ця деснянська затока, схована від багатолюдних відвідин, через те що сюди важко було добиратися.

Виїхавши із затоки в стромовину течії Десни, він вижав повний газ, швидко рухаючись в напрямку Дніпра і Києва. Напроти нього напівлежало тіло коханої дівчини, її очі були розплющені. В голові чоловіка снували уривчасті думки — він не розумів, що робити далі, попри те що вони разом задалегідь склали детальний план дій.

«Я привожу її додому, — промовляв він як мантру, — зараз ніч, тому малоймовірно, що натраплю на когось. Та про всяк випадок піднімусь до неї через чорний хід пішки. Покладу її на ліжко, наче вона померла уві сні. Доглядальниця, що приходить о восьмій, знайде її. Викличе швидко та поліцію. Навряд чи направлять тіло на розтин — її

діагноз відомий — четверта стадія раку легень, — тому смерть не повинна викликати підозри. Зовнішньо картина смерті дуже схожа, якби вона померла безпосередньо від карциноми, тому тільки розтин зміг би виявити справжню причину».

Моторний човен почав проходити під мостом, лампи якого освітили тіло померлої, і він здригнувся від жаху. Зіниці її очей перетворилися в ледь помітні крапки, а рот скривився, і йому здалося, що вона осудливо дивиться на нього із диявольською моторошною посмішкою.

Частина перша

В тенетах брехні

1

Над набережною Манікарника-гхат¹ нависли фіолетові сутінки. Спускаюся безкінечними, як Всесвіт, сходами. Попереду кілька індусів у білих одягах несуть ноші з небіжчиком, накритим червоногарячою накидкою. Дзвінкими голосами вони постійно горляють: «Рам нам сатья хе!»², — чим дуже дратують. Що з ногами? Вони наче налиті свинцем, ледве долаю сходинки. Серед брудної, коричнево-жовтої води Гангу бачу виснажених темношкірих старців, ходячих кістяків, які зайшли до пояса у воду, нахилиються, із задоволенням п'ють її, заражену брудом і мікробами. Від цього видовища мене верне та починає нудити.

Носії передають похоронні ноші кошлатим і бородатим чоловікам, майже голим. З голови до ніг ті перемазані золою із вогнищ, їхня шкіра брудного сірого кольору. Це агхорі — найтаємничіша секта Індії, служителі культу богині Калі. Вони встановлюють ноші на бетонні тумби й починають готувати похоронне вогнище, обкладаючи хмизом мерця, на грудях якого лежить вінок з білих лотосів — символ воскресіння. Мрець — не індус, а молодий білошкірий чоловік! Його обличчя напрочуд мені знайоме, і це дивно. Звідки я можу його знати? Закінчивши з хмизом, агхорі підпалює факелом багаття.

¹ Гхат — кам'яна східчаста споруда, яку використовують для ритуального обмивання індуїстів та/або як місце кремації. Манікарника-гхат — ритуальна набережна у священному місті Індії Варанасі, вздовж берега ріки Ганг.

² «Тільки ім'я Рами істинне» (інд.).

Полум'я миттєво розростається, стає все більшим, охоплюючи померлого з усіх боків, не торкаючись обличчя. Продовжую напружувати пам'ять, намагаючись згадати, чому він мені здається знайомим. Раптом повіки небіжчика здригнулися, і його очі вирячилися! Я заляк від страху. Його спляють живцем? І тут я впізнаю мерця — та це ж я сам!

Жах стискає серце, перехоплює подих, і я горлаю з усієї сили! Здається, ще мить — і полечу у безодню, і... я розмикаю повіки. Від пережитого в легенях недостатньо повітря, я не можу надихатися і заспокоїтися. «Це сон, тільки сон», — вмовляю себе. Мене хитає, наче я стою на палубі корабля під час шторму, я хапаюся рукою за стінку. Поступово приходжу до тями. Навкруги напівтемрява, тому не можу зрозуміти, де я. Точно знаю тільки, що не вдома.

Поступово пригадую: прилетіли в Бориспіль вночі, бо рейс з Мумбаї затримався, затим поїхали ночувати до Аніти. Я у неї вдома, і моя хвороба зараз підступно нагадала про себе. Мені ніяково перед дівчиною, я дивлюся вбік ліжка і не можу роздивитися — вона вже встала чи ще досі спить? Та навряд — мій крик кого завгодно підніме. Наче сурма Судного дня.

— Розкрити штори! — командую вголос.

У квартирі Аніти впроваджена система *digital house* — «розумний будинок», — і всі необхідні операції виконує «розумний» процесор, отримавши голосову команду. Штори повільно розсунулися, і поступово всередину кімнати увірвалися яскраві сонячні промені, які скоро все заповнили світлом. Через величезні панорамні вікна відкрився чудовий огляд на сріблястий каскад невеличких фонтанів, які наче збігають униз до вулиці Академіка Філатова. Недарма цей житловий комплекс має назву «Бульвар Фонтанів».

Збентежено дивлюся на пусте ліжко із зім'ятим простирадлом і з полегшенням зітхаю — дівчини не було в кімнаті,

коли в мене стався раптовий напад. Повертаюся до величезного, наче стадіон, ліжка, яке до того ж має подібну округлу форму. Аніта у всьому любить оригінальність і винятковість, навіть якщо це позначається на зручності. Коли я вперше ночував у цьому ліжку, то ніяк не міг заснути, хоча перед цим втопився від бурхливих любовщів.

Як тільки опинився в ліжку, сон пропав, і мною заволоділи невеселі думки. «От дідько! Знову ходжу під час сну! А здавалося, що з цією підступною хворобою покінчено назавжди».

Скільки було проведено сеансів з психотерапевтами, скільки пігулок з'їдено, а воно, як і раніше, нагадує про себе. Яка причина виникнення цієї хвороби, досі достеменно невідомо. Чи це таким чином сигналізує нервова система на отриманий попередньо стрес? Є навіть припущення, що вона зв'язана з деякими генетичними факторами, і це прояв майбутнього психічного захворювання. Напевно, я зарано кинув уживати пігулки, доведеться знову про них згадати. Добре, що вдома вони є».

Ця хвороба почалася після небезпечної пригоди під час поїздки в Домінікану, куди Вовчик спокусив мене разом з ним злітати. Вже на другий день ми відправилися на дайвінг в печеру Ла Сирена, поблизу від столиці Санто-Домінго. Назва цієї печери зовсім не стосується міфічних сирен і в перекладі означає «спокій». Печера Спокою. Здається, нейтральна назва, та насправді має зловісний підтекст. Нашим провідником у печері став балакучий метис Мігель, який народився в Мексиці, а тут, на острові, жив три роки, називаючи себе нащадком мая. Він добре розмовляв англійською, і в нас не було проблем зі спілкуванням. Ла Сирена — це карстова печера, наповнена прісною водою, і це був мій перший дайвінг в підводну печеру. Мігель провів з нами

інструктаж, зразу налякавши, що печерний дайвінг дуже небезпечний через неможливість у випадку аварійної ситуації винирнути на поверхню. Він наголосив, що існує золоте правило: у печерах можна витратити лише третину повітря з балона, бо решта залишається на непередбачені випадки, від яких не гарантує найнадійніше спорядження.

— Ви повинні йти за мною, весь час тримати мене в полі зору, — говорив він. — Там темно, ваші очі — це ваші ліхтарі, ваш путівник — це світло мого ліхтаря. Печери не люблять легковажності до себе. — І тут він осідлав свого любимого коня, згадавши Батьківщину і те, що він потомок мая, хоча і метис: — Мій народ, мая, називав такі печери-сеноти *dzonot*, що означає щось глибоке і жахливе. Вважалося, що такі підземні колодязі є входом до світу мертвих. Тож, якщо не хочете потрапити у світ мерців, тримайтеся ближче коло мене.

Як пізніше виявилось, його слова ледве не стали пророчими: я загубився в підводній печері і трохи не загинув. В ті останні секунди, коли повітря в моєму балоні закінчилося і свідомість почала згасати, я виплюнув загубник і за мить був готовий наковтатися води, та мене, майже непритомного, знайшов Мігель. Він передав мені свій загубник, і я з жадібністю ковтнув повітря. Ми дихали по черзі залишками повітря в його балоні. Мігель драйвер-професіонал, тому дихає під водою дуже економно, через це повітря в нього залишилося, в той час коли в мене за той же проміжок часу вже закінчилося. Та чи достатньо його буде нам, щоб дочекатися допомоги?

Коли у нас майже закінчилося повітря, припливла підтримка — безіменний помічник Мігеля, який нам допомагав одягатися перед зануренням. Він захопив із собою додатково 12-літровий балон з двома окремими регуляторами. Саме з ним ми потихеньку вибралися із кам'яної пастки.

З того часу ночами мені почала снитися ця печера, кам'яне склепіння над головою і те, як закінчується в балоні повітря

і я задихаюся. Потім на зміну цим снам прийшли інші, не менш моторошні, але більш фантастичні. Я почав ходити ночами із заплющеними очима, подібні напади почастишали, довелось звернутися по допомогу до лікарів. Прокидаючись, звільняючись від стану сомнамбулізму, я щосили кричав, лякаючи того, хто поруч. Можливо, через це Софійка зі мною і розсталася? Ні, вона пішла від мене ще до цієї хвороби. Завдяки зусиллям лікарів, що прописали мені сильнодіючі препарати, та сеансам гіпнозу ця хвороба поступово відступила, і я сподівався, що назавжди.

Я став зустрічатися з Анітою, переконаний, що хворобу поборено. Та сьогодні недуга знову нагадала про себе.

Згадалася остання бесіда з лікарем-психотерапевтом Леонідом Миколайовичем Гарущенком, який мене лікував пів року. Коли я запитав, чи можливі у мене в подальшому прояви сомнамбулізму, він відповів:

— Все що повинні були зробити, ми зробили — тепер справа тільки за вами.

— Що, знову треба буде вживати ліки?! Я вже на них й дивитися не можу!

— Живіть нормальним життям, — заспокоїв він, — обов'язково займайтеся спортом, але без фанатизму. І запам'ятайте — ви повинні уникати стресових ситуацій, надзвичайно сильного збудження, великих психічних навантажень, бо саме вони можуть привести до рецидиву хвороби. Та й про пігулки теж не забувайте.

Нашу поїздку до Індії важко назвати відпочинком, як я собі його уявляю. Вона була дуже насичена подіями, не завжди приємними і цікавими. Різка зміна клімату, неймовірна спека, постійне долання великих відстаней, регулярна нестача сну, бо кожного ранку ми вставали дуже рано, а лягали спати далеко за північ. А ночі, проведені в джунглях, через забаганки

Аніти були зовсім жаливі! Сну немовби й не бувало, бо яких тільки звуків там не почувеш вночі, а ще й навколо кишить безліч кусючих комах! Все це викликало в мене втому, як фізичну, так і психічну.

Із самого дитинства я займався спортом, та й зараз постійно відвідую басейн і спортзал, слабаком і ботаном мене не назвеш. Тільки, на відміну від Аніти, маю зовсім інше уявлення про відпочинок. Вона — людина дії, екстремалка, валятися на шезлонзі на березі океану — не для неї. Здавалося б, чому, попри те що ми маємо такі протилежні уподобання, нас все одно тягне одне до одного і ми відчуваємо себе дуже комфортно разом?

Дивуюся звичці Аніти дуже рано вставати. У неї день розписаний по годинах і завжди багато справ. Яюсь її запитав: «Куди ти завжди так поспішаєш?». І вона відповіла: «Спішу жити!».

Я ж працюю сценаристом, а творча професія не любить поспіху. Тому вирішую: повалятися у ліжку ще десять-п'ятнадцять хвилин зайвим не буде. Бо не люблю квапитися, хоча на роботі усі мене підганяють: продюсери, режисери, постановники сцен, художники, актори.

В думках повертаюся до недавнього сну. Оце так страхитя наснилося! Один тільки вигляд агхорі в смердючому Варанасі чого вартий! Носять на собі моторошні амулети з людських кісток і обов'язкову чашу з людського черепа. Їх єдину одягу складають клапті тканини, які ледве прикривають статеві органи, та ланцюги, намотані на стегна, які сповіщають оточуючим про целібат. Кажуть, що агхорі тільки з вигляду страхітливі, а взагалі цілком безпечні, не агресивні. Дзуськи! Миролюбні канібали, які поклоняються богині смерті Калі! Вони не приховують, що раз на місяць їм конче потрібно поласувати людською плоттю, яку вони крадуть з поховальних вогнищ. А влада й поліція дивляться на ці їхні

вибрики крізь пальці. Хоча що мені до того? Хай хоч на голові ходять! Напевно, такі враження від поїздки в поєднанні з нескінченною втомою, болісним сном і визвали в мене напад сомнамбулізму.

Мій погляд падає на стінний годинник — і я згадав! От дідько! Та мене ж чекають на роботі! Як це я забув?! Стрімко підхоплююся з ліжка, лаючи себе: «Чого, дурень, знову ліг? Вже дев'ята! Генеральний, мабуть, лютує, бо я і так запізнився з поверненням».

Несподівано відчинилися двері кімнати, і почулося на рівні підлоги буркотливе гудіння. Білий диск діаметром майже в пів метра загрозливо наближається до ніг, залишаючи після себе вологу смугу. Хай йому грець! Та це ж робот-пилосос взявся за щоденну роботу!

Авжеж прикольо, подібно деміургу, сказати: «Да буде світло!» — і воно з'являється. Або не перейматися температурою і кондиціонуванням повітря в квартирі — вони весь час комфортні. Чи тим же прибиранням, пранням у свою відсутність і бозна-чим ще. Я ще не вивчив всього, на що здатна ця *digital house*, бо вона мені не потрібна. В квартирі Аніти через цю автоматизацію-роботизацію в мене виникає відчуття, що, крім нас, тут ще є хтось третій, невидимий, який стежить за нами.

У мене квартира не така шикарна і не розумна, та вона задовольняє мене, людину творчу. Навіщо мені треба, щоб щось само по собі вмикалося і відволікало цим, хоч і робило корисну справу?

Квартира в Аніти, наче той полігон, — 135 метрів, забукати можна! Шльопаю в тапках до ванної кімнати, за дверима чується хлюпотіння води, гудіння насоса для джакузі і гучна музика. Для пристойності, перед тим як увійти, стукаю в двері, хоча за таким шумом, вона, звісно, не почує. Так і є, швидко заходжу всередину. Верхнє світло вимкнене,

напівтемрява, працює тільки підсвічування в джакузі. Серед бульбашок, в мерехтливому різнобарвному світлі, бачу звабливе оголене жіноче тіло. Аніта не відреагувала на мою появу, лежить на спині із заплющеними очима. Русалка в нірвані, і годі.

— Піду в душ, бо треба їхати в кінокомпанію, — перекрикую музику, щоб привернути її увагу.

— Нема питань, любий! Чи тобі потрібно спинку потерти? — Аніта говорить не розплющуючи очей. — Тоді лізь до мене, місця достатньо.

— Пропозиція дуже заманлива, та мене чекають на роботі.

Я заходжу в душеву кабінку і після контрастного душу відчуваю себе бадьорим. Коли виходжу, Аніта, як і раніше, лежить незворушно у ванній серед бульбашок. Це її фішка, в такому положенні вона може перебувати годинами. Зачісую мокре волосся перед великим дзеркалом, де відображаюся в повний зріст, і аналізую без крихти нарцисизма: «Ладна, міцна статура, хоч і без кубиків пресу, приємне обличчя з карими очима, а русяве волосся можна і підстригти — не люблю, коли відростає і висить на вухах. Кажуть, що в чоловікові зовнішність не головне, але й не настільки незначне».

— Мені приснилося Варанасі з його жахливими агхорі та обрядом спалення мерців! — сказав я, і мене аж пере-смикнуло від згадки.

— Жени геть подібні сни, любий! Я ніколи жахи не дивляюся, зразу прокидаюся.

— В мене так не виходить. Дуже сильні враження від поїздки й тих агхорі. Від самої думки про їх спосіб життя мене починає нудити.

— То й не думай про них, коханий. Я теж погано спала і почуваюся виснаженою, та це тільки акліматизація. Треба попиту мінеральної водички, і стан поліпшиться.

— Каву тобі зробити? — пропоную перед тим, як вийти.

— Поки не хочу. А ти поснідай, в холодильнику щось знайдеш.

— Обов'язково, люба. Які плани на вечір?

— В мене двохгодинний коучинг «Як стати сильною і незалежною жінкою». Потім зустріч з групою підтримки в кав'ярні, можливо, вона затягнеться. Подзвони мені після одинадцятої, якщо для тебе буде не запізно.

— Займайся своїми справами, кохана, краще завтра зателефоную. Не знаю, що мене чекає на роботі. Може, зразу запряжуть і почнуть поганяти. В планах — повний метр і дванадцять серій для першого сезону. Якщо тізер пройшов, то зразу в бій, і вільного часу буде обмаль.

— Знову будеш тижнями не відходити від комп'ютера?

— Хто б нарікав! Ти більше за мене завантажена своїми блогами і фанатками. Краще побажай удачі!

— Нехай щастить, коханий! Не забудь відігнати на СТО мій автомобіль, ти обіцяв!

— Обов'язково, мила! Ключі вже взяв.

Заглядаю в холодильник і подумки лаю «розумну систему», якою ніяк не навчуся самостійно користуватися. Добре, що кавомашина не підключена до єдиної системи. Задовольняюся подвійною порцією кави і холодними бутербродами з сиром і ковбасою. Та все ж до Аніти довелося звернутися, бо виявив заблокованими вхідні двері.

— Щоб не втік! — розсміялася Аніта і дала команду процесору розблокувати двері. Пообіцяла більше так не робити.

На ліфті опускаюся в прибудинковий паркінг. З нього виїжджаю на *Porsche* Аніти. Зразу відчуваю високий клас автомобіля і свою значимість в очах водіїв інших машин на дорозі. Вирішую спочатку їхати на роботу, а вже після — на СТО. Аніта перед поїздкою невдало паркувалася і трохи

обідрала бік своєму дорогому диву, треба буде його підфарбувати.

Молодець дівчина! Двадцять дев'ять років, а вже заробила на власну квартиру в престижному житловому комплексі, і все це завдяки блогерству. Вона із Житомирської області, з провінційного містечка. Про себе не розповідає, здається, що ображена на батьків. Це її приватна справа. Вона самодостатня і незалежна, вчить цьому інших жінок. Не чекає мани небесної, сама бере від життя все, що захоче. Вона сама ініціювала наші стосунки, хоча на той час зустрічалася з продюсером, Тарасом. Він досі злий на мене. Та хай йому грець!

2

Від квартири Аніти значно ближче їхати до НК «Експоцентр України». Кінокомпанія «Гуцалопродакшнфільм», де за контрактом я працюю три останні роки, орендує там кілька старих павільйонів ВДНГ, які залишилися з радянських часів. На початку відносин з Анітою я пробував затягнути її до своєї хати на Позняках, теж в новобудові, з панорамними вікнами, сучасним ремонтом, хоч скромнішим. Та вона наполягла, щоб ми зустрічалися тільки в неї. А я звик працювати лише в себе вдома, хоча, здається, яка різниця, де клацати по клавіатурі ноутбука? Врешті-решт домовилися так: в будні, коли ми обоє по вуха зайняті роботою, житимемо і працюватимемо кожен у своїй квартирі, а вихідні, чи коли забажається, проводити разом.

Час пік минув, та транспорту на вулицях міста забагато, доводиться час від часу ледве повзти, особливо при в'їзді на Голосіївський проспект. Не доїжджаючи до площі перед «Експоцентром», роблю лівий поворот і під'їжджаю до шлагбаума. Черговий традиційно підходить до автомобіля,

показую йому перепустку, та він заперечливо хитає головою і грізно трясє товстим нотатником в руці:

— Дія вашої перепустки закінчилася. Треба її подовжити.

— Добре, приїду на роботу і подовжу.

— Я не можу вас пропустити на автомобілі. Коли подовжите термін, тоді зможете заїхати на територію.

Хвилин десять псую собі нерви, намагаючись переконати цього довбня, та все марно. Це ж треба так спаскудити ранок! Ох, не подобається мені такий початок дня, дзвіночок до неприємностей. А ще, напевно, Олежик, наш генеральний, внесе і свою лепту в мій настрій. Він це вміє, і причина є — моє запізнення з відпустки на три дні. Повний недобрих передчуттів, я залишаю *Porsche* і проходжу через шлагбаум пішки. Йти мені недалеко, хвилин сім, та не в цьому справа!

Наш офіс міститься в невеликій одноповерховій цегляній будівлі з великою відкритою верандою, колишньому виставковому павільйоні. Тут кабінети керівництва і бухгалтерії. Ми жартома називаємо цю будівлю «стайнею». Зайшовши всередину, опиняюсь у Т-подібному коридорі і першочергово йду до кавомашини, яка стоїть трохи далі. З цього ритуалу кожен співробітник компанії починає свій день. За винятком генерального — той каву не п'є, береже серце. Перший ковток — і констатую: кава тут гірша, ніж в Аніті. Двері в загальний відділ відчинені, мене помітила помічниця головного продюсера, довгонога білявка Віка, і підійшла ще до того, як допив каву.

— Нарешті з'явився! — Вона дивиться на мене поглядом інквізиторки. — Олег Геннадійович кілька днів тебе розшукує, лютує дуже! І Жорик тобою цікавився.

З недавніх часів вона спить з Олегом, і все, що стосується її коханця, сприймає близько до серця. Він два роки як розлучився з дружиною, тому вона плакає надію. Та даремно!

Так і хочеться їй сказати: «Залиш надію кожен, хто сюди заходить»¹.

Жориком поза очі ми називаємо нашого юриста, Георгія Латаняну. Це прізвисько його бісить, виводить з себе, та прилипло міцно.

— Зараз піду до нього, тільки каву доп'ю. А що Жорику потрібно?

— Щось казав щодо твого контракту. Запитай в нього сам.

Хвилину вирішую: піти спочатку до Жорика, а вже потім до генерального, чи навпаки? Перевагу віддаю відвідинам генерального продюсера — він голова всьому, що відбувається в кінокомпанії, міцно тримає важелі в своїх руках. Дуже авторитарний керівник: той, хто не сприймає його правила, довго тут не затримується.

Відчиняю двері до його кабінету. Він не один, за столом сидить кілька незнайомих і знайомих облич, велика компанія. Серед них — мій ворог, Тарас. З кількох почутих на ходу речень розумію, що йде обговорення нашого проекту детективного серіалу і тут зібрався майбутній кістяк тих, хто буде безпосередньо займатися його втіленням у життя. В грудях забракло повітря. Як так? Без мене? Стою, ображено дивлюся на Олега.

Він нервово застерігає:

— Зачекай, Оресте, я зараз зайнятий, що, не бачиш? Потім побалакаємо!

У грудях в мене вибухає, рветься назовні потік гнівних слів. Невже він виставляє мене за двері? Адже це я захищав цей проєкт на телеканалі! Та не хочу з ним сперечатися при цих людях, бо буде гірше. Помічаю на собі тріумфуючий погляд Тараса. Певен, не обійшлося без цієї гниди!

¹ Кінцевий напис, розміщений над брамою пекла в «Божественній комедії» Данте Аліґ'єрі.